

Aziz, Müdakkik Kardeşim Ahmet Bey

İki mühim suali ihtiva eden mektubunuzu aldım. Hâl-u vaziyetim ve ziyade meşguliyetimden dolayı mektubunuza vaktinde cevap veremedim. Her şeyden evvel, şunu söylemeliyim ki, bu nevi hakikatları taharrinizden dolayı şayân-ı takdirsiniz.

Kardeşim, bu suallere, akıl ve idrakimizin vüs'ati nisbetinde cevap vermeye çalışacağım. Ve fakat şunu da hatırlatmak isterim ki, **Risale-i Nur**, bu gibi âli esrarla dolu bir hazinedir. Mütalaa ve tetkikatnızı derinleştirdiğinizde, birçok müşkiliniz vuzuha kavuşacak, siz de mesut ve bahtiyar olacaksınız. Akıl ve idrakiniz bu gibi esrar-ı azime ile feyizyâb olmakla terakki edecek, vicdanınız rahata kavuşacaktır. **Vicdani huzur**, fevkalâde ehemmiyetlidir ve ancak imani mesele vukufiyetle temin edilebilir.

Aziz Kardeşim, سوالinizi cevaplandırmağa geçmeden önce, şu üç hususu ifade etmek isterim:

Birincisi: “Her mahlûkun kendisine ait gayesi bir ise, Halıkına ait gayesi binlerdir.” hakikati, hâdiseler için de geçerlidir.

İkincisi: Üstadımızın buyurduğu gibi,

“Kâinattaki her şey, her hâdise, ya bizzat güzeldir. Ona hüsn-ü bizzat denilir. Veya neticeleri itibariyle güzeldir. Ona hüsn-ü bilgayr denilir.”

Üçüncüsü: Yine Üstadımızın ifadesiyle;

“Hiçbir insanın Cenab-ı Hakka karşı hakk-ı itirazı yoktur. Ve şekva ve şikâyete de hakkı yoktur. Çünkü, şikâyet eden ferdin hilaf-ı hevesini iktiza eden nizam-ı âlemde binlerce hikmet vardır. O ferdi razı etmekte o bin hikmetin içdabı vardır. Bir ferdi razı etmek için bin hikmet feda edilemez.”

Bir kısım hâdiseler var ki, zahiri çirkin, müşevveştir. Fakat o zahiri perde altında gayet parlak güzellikler ve intizamlar var.

İşte, Hz. Hızır (AS) hadisesini de bu üç hususu nazara alarak değerlendirmek icap eder.

Sualiniz, Hz. Musa (AS) ile Hızır (AS)'ın meşhur seyahatları esnasında vaki olan bir mesele hakkındadır.

Evvelâ şu noktayı belirtelim ki, Hz. Musa'nın (AS) Hz. Hızır (AS) ile birlikte seyahat etmesinin pek çok hikmetleri vardır. Bizlerce en malûm olanı şudur: Cenab-ı Hak, Hz. Musa'yı (AS) bazı esrara vakıf ettirmek için, O'na, ilm-i ledûn ile muvazzaf olan Hz. Hızır (AS) ile arkadaş olmasını emir buyurdu. O seyahat esnasındaki hâdiseler mahdut olmakla beraber, herbiri, birer kanun-u küllinin anahtarı hükmündedir. Bu üç hadise ile Cenab-ı Hak, her hâdisenin arkasında beşer idrakinin kavrayamadığı derin esrarlar, ince hikmetler, mestur inayetler, dakik nizamlar, hakimane lûtuflar bulunduğunu Kur'an-ı Kerim'inde bizlere ders vermektedir. Ta ki, beşer, basit fikrini ilahi hadisata mühendis yapmaya tevessül etmesin; bulanık ve cüz'i fikri ile hâdiseleri isabetsiz değerlendirmesin. Cenâb-ı Hakka karşı -hâşâ- ittihamı işmam edecek cüretlerden kurtulup, kalb-i selime vasıl olsun.

Malûmdur ki, eşyadaki hüsün ve kubuh, emir ve nehy-i İlahi'ye bakar. Yâni, Cenab-ı Hakın **"Yapın!.."** dediği şey güzeldir; **"Yapmayın!.."** dediği şey çirkindir. İnsan, cüzî fikri ile Hakîm-i Ezelînin ince hikmet ve derin esrarını bütün cepheleriyle anlayamadığından haksız şekva ve itirazatta bulunmaktadır. Hz. Hızır (AS)'ın, malûm çocuğu, Allah'ın emriyle öldürmesi hadisesine gelen itirazat da bu kabildendir.

Bu vaka, emr-i ilahiye baktığı için güzeldir, birçok hikmetleri hâvidir. Hz. Hızır (AS), kaderde olan İlahi programlara, mukadderat-ı İlahiyeyi tatbik etmekle vazifelidir. O'nun malum çocuğu öldürmesi, vefat eden çocukların ruhlarını kabzedenden Azrail'in (AS) vazifesi gibidir.

Kaldı ki, bu vakianın pek çok hikmetleri vardır. Bu hikmetleri tafsilatıyla beyan etmek mektubun çerçevesini aşar. Bunlardan birine kısaca işaret ettikten sonra, sualinize taalluk eden şüpheleri izah etmeye çalışalım. **Ö hikmet de şudur:**

İtimat edilebilecek kaynaklara göre, Hz. Hızır (AS) o çocuğu öldürdükten sonra, çocuğun babası, neslini devam ettirmek için yeniden evlendi. Bilahare neslinden birçok peygamber geldi. Böylece, peygamber babası veya dedesi olmak şerefine kavuştu.

Sualinizde diyorsunuz ki, **"Âhirette, cehenneme gidecek olanlar, 'Ya Rabbi, bizi de niçin o çocuk gibi öldürmedin. Şayet o yaşta ölmüş olsaydık, cehenneme gitmezdik.' demezler mi?"**

Her şeyden önce, bilinmesi vâcib olduğu halde, çoğu insanların gaflet ettiği şu noktaların belirtilmesinde zaruret vardır:

Evvelâ, mülk Allah'ındır. Üstadımızın beyaniyle, "Ferşten Arşa, Seradan Süreyyaya,

Zerrattan Seyyarata kadar, ezelden ebede kadar her bir mevcut, semavat ve arz,dünya ve âhret, her şey O'nun mülküdür. Malikiyet mertebe-i uzması, tevhid-i azam suretinde O'nundur."

Sani-i Zülcelâl'e karşı itiraza ve hak dava etmeye hiçbir mahlûkun, hiçbir cihetle hakkı yoktur. Çünkü Cenab-ı Hakın mahlûkatına verdiği şeyler, mahlûkatın hakkı olduğu için verilmiş değildir; sırf O'nun lütuf ve ihsanıdır. Lütuf ve ihsan ise, verenin iradesine, arzusuna ve hikmetine taalluk eder. Sıhhat, rızık, makam; verenin iradesine, arzusuna ve hikmetine taalluk eder. Sıhhat, rızık, makam gibi, ömrü de dilerse az, dilerse çok verir. Lütufta hususiyet vardır. Dilediğini camit bırakmayıp hususi lütfuyla nebat eder, dilediğine hayvanı hayat bahşeder, dilediğini de insanlık ile şerefendirir. İnsanlar arasındaki tabakalar da böyle değerlendirilmelidir. Saniyen, Cenab-ı Hak, zulümden münezzehtir. Çünkü zulüm, başkasının mülküne, hukukuna tecavüz etmektir. Hâlbuki bütün mülk ve melekût Onundur. O'nun mülkünde, kimin ne alacağı olabilir? Mahlûkatın bir hissesi veya bir ortaklığı yoktur ki, Cenab-ı Hak gasp ile onların haklarına tecavüz ederek -hâşa- adaletsizlik etmiş olsun. Kaldı ki, kâinat ve içindekiler umumen onundur. Bunların yokluktan varlığa çıkmaları Allah'ın lütfuyla olmuştur. Binaenaleyh, mahlûkatın şikayete de hakkı yoktur. Çünkü, şikâyet, bir hak ve hukuktan dolayı varit olur.

Madem mülk Allah'ındır. Hikmet, akıl ve izan hükmeder ki, O, mülkünde istediği gibi tasarruf etsin. Yâni, dilediğini yaşatsın, dilediğini öldürsün; dilediğini aziz, dilediğini zelil kılsın.

Bazı insanlar bu hakikati idrak edemediklerinden veyahut o hakikatin inceliklerine idrakları yetişmediğinden kendilerini helak edebilecek bâtil düşüncelere saplanabilmektedirler. Hâlbuki, Cenab-ı Hak, Fail-i Muhtar, Hakim-i Mutlak olduğu gibi, Âdil-i Hakimdir de. Kâinatın şهادetiyle, her şeye hakkını vermesi, her mahlûku yerli yerinde yaratması ve bütün mevcudatı nizam ve intizam tahtında lâyük oldukları kemâle isal etmesi gösteriyor ki, O, Âdil-i Hakimdir; abesiyetten, noksanıyetten, zulümden münezzehtir.

Malûmdur ki, mükellef kılmak, mecbur tutmak, emretmek ve hükmetmek Fâil-i Muhtar olan Halikın şanıındandır. Mükellefiyet, mecburiyet, mahkûmiyet ise, mahlûk olmanın, kul olmanın lâzımındandır. Zira bizler o Malikûl Mülkün nimetlerine mazharız. O, bize in'am ve ihsanda bulunmaktadır. Şu halde, sual sormak, hesaba çekmek O'nun hakkı, mes'uliyet ise bizim hakkımızdır.

Cenab-ı Hak, inayet ve lütuf sahibidir. Mahlûkatına bahşettiği nimetler, lütfundan, kereminden ve atâsındandır. Lütuf ve ihsanları, kendisine vâcip olduğundan, mecburiyetinden yahut mahlûkatın O'nda bir hakkı bulunduğundan değildir.

Evet, Cenab-ı Hak, lütuf ve kerem sahibi olduğu gibi, Hakîm-i Mutlaktır da. Her şeyi hikmetinin muktezasına göre yaratır; icad, tanzim, taltif, tazib, tezlil ve taziz eder. Bunlar, hep O'nun dilemesiyledir. Yoksa kendisine lâzım ve vâcip değildir. Nitekim Kur'an-ı Kerimde Cenab-ı Hak şöyle buyurmaktadır:

“Allah yaptığından sorumlu olmaz.” (Enbiya, 21/23)

Bu ayet kat’iyyen gösteriyor ve akıl da tasdik ediyor ki, mahlûkun Cenabı Hakka karşı hiçbir cihetle sual sormaya hakkı yoktur. Faraza, Allah-ü Teala’ya karşı sual sormak hak olsaydı, itirazlar teselsül eder, arzuların ardı arkası gelmezdi. O zaman, mesela, kâfirler küçük yaşta ölseler ve Cennete girselerdi, şöyle bir soru sorabilirler ve hak davasında bulunabilirlerdi: “Ya Rabbi. Bizi küçükken öldürmeseydin, muammer olur ve Cennet hayatını kâmil insanların mertebesinde yaşardık.”

Evet, kulları hakkında menfaatli şeyleri yaratmak, Allah üzerine vâcip değildir. Bunun aksine itikad, bütün esma-i hüsnaca, hususan Kadir ve Cebbar isimlerince fasittir. **Şöyle ki:**

Kul hakkında en güzel fiili yaratmanın Allah’a vâcip olduğunu kabul etmek, zımnen Allah’a acz isnat etmek demektir. Allah ise, aczden ve kendisine icbar edilmekten münezzehtir. O, mutlak **Hakimdir, Azimdir, Cebbar**dır. Hiçbir irade ve kaide altına girmeyen, her şeyi taht-ı riyasetinde tutan bir Sübhandır.

Şu hakikati da ifade edelim ki: Eğer mahlûkat için menfaatli şeyleri vermek Cenab-ı Hakka vâcip olsaydı, şükür ve hamdi ihtiva eden ibadete ihtiyaç kalmazdı. Çünkü, ihsan buyurduğu lûtuflar, inayetler, ikram kabilinden olmayıp, mecburi olurdu. Hem, zarar ve belaların defî veya gelmemesi için Allah’a niyaz etmek de manasız olurdu. Çünkü, herkes hakkında en menfaatli şeyleri yaratması lâzım olduğu gibi, zararları da defetmesi vâcip olurdu. Bu hal ise, Sırr-ı Teklife muhaliftir.

Cenab-ı Hak, mevcudattaki istidatların inkişafı için, âlemin menşesine bir kanun-u tezat dercetmiştir. Bu kanun, tenasübün en önemli bir rüknü ve esasıdır. Kâinatta bir hüsn-ü külli vardır. Bu ise tenasübü meydana getiren kanun-u tezada istinad eder.

Üstadımızın da buyurduğu gibi,

“Şu kâinata dikkat edilse görünüyor ki, içinde iki unsur var ki, her tarafa uzanmış, kök atmış. Hayır şer, güzel çirkin, nef zarar, kemâl noksan, hidayet dalalet, nur nâr, iman küfür, taat isyan, muhabbet havf gibi asarlariyle, meyveleriyle şu kâinatta ezdad, birbirleriyle çarpışıyorlar.”

İşte, kâinatın cüz ve küllünde görülen bütün mehasin ve kemâlat ile beraber, insanın ahsen-i takvimde olması da bu mezkûr kanuna bakar. Meselâ, insandaki güzellik,

azalarının ihtilafından kaynaklanmaktadır. Hususan insan, yüzündeki hikmet ve güzelliği, azalarının farklılığına borçludur.

İnsanın fiziki bünyesinin tenasübü kanun-u tezattan kaynaklandığı gibi, içtimai bünyesinin ahengi de, hikmeten farklılaşmayı iktiza eder. İçtimai hayatta mesleklerden medeniyetlere kadar olan bütün farklılaşmalar bu hikmetin gereğidir. Muhtelif ilimler, farklı kültürler, değişik meşrep ve meslekler hep bu kanunun şumulüindedir.

Nasıl bu tezatlar dünyanın tenasüp ve güzelliğini netice veriyorsa, aynen bunun gibi, beşerin cüz-i iradesine bina edilen tezatlar da âhiretin tenasübünü ortaya çıkarıyor. Beşerin cüz-i iradesinden sudûr eden iman küfür, taat isyan, hidayet dalalet, sıdk kizb gibi muhtelif mefhumlar âhiretin tenasübünü meydana getiren temel esaslardır. Nihayet, Üstadımızın buyurduğu gibi,

"O iki unsurun birbirine zıt olan dalları ve neticeleri ebede gidecek, temerküz edip birbirinden ayrılacak, o vakit, Cennet, Cehennem suretinde tezahür edecektir. Madem âlem-i beka, şu âlem-i fenadan yapılacaktır. Şu halde, dünyanın anâsır-ı esasiyesi bekaya ve ebede gidecektir."

"Evet, Cennet-Cehennem, şecere-i hilkatin ebed tarafına uzanıp eğilerek giden dalının iki meyvesidir ve silsile-i kâinatın iki neticesidir ve şu seyl-i şuunatin iki mahzenidir ve ebede karşı cereyan eden, dalgalanan mevcudatın iki havzıdır. Ve lütuf ve kahrın iki tecelligâhıdır ki; dest-i kudret, bir hareket-i şedide ile kâinatı çalkaladığı vakit, o iki havuz münasip maddelerle dolacaktır."

- Kâfirler çocuk yaşta öldürülseler ne olurdu?

Böyle bir kaziyyenin kabulü ve müdafaası, hem akla, hem de nakile muhaliftir. İmtihan ve teklif sırrına da aykırıdır.

Eğer bu kaziyye gereğince, kâfir küçük yaşta öldürülürse, dünyaya gelecek olan Müslüman evlatlara imkân tanımamış olacaktır. Mü'min babaların da, ataları içerisinde kâfirlerin bulunduğu unutulmamalıdır.

Keza, cahiliye devri Arapları, kâfir oldukları için küçük yaşta öldürülselerdi, Asr-ı saâdet ortaya çıkamayacak, islam nuru etrafa yayılamayacaktı. Bugün Avrupa devletlerinden, Çin'den, Hint'ten; tarihî seyir içerisinde bir Roma İmparatorluğundan Bizanstan bahsedilemeyecekti. Aynen bunun gibi, medar-ı iftiharımız Selçuklular ile Osmanlılar saha-i vücuda çıkamayacaklar, Din-i Mübin'e bayraktar olamayacaklardı.

Zira onların da babaları Müslüman değildiler.

“Yuhricülhayye minel meyyiti ve yuhricül meyyite minel hayy” ayet-i celilesinin bir masadak mânası da bu hakikata bakar. Bu hakikat küllidir. Fertlere, milletlere, devletlere, beşer tabakalarına şümulü vardır.

Nitekim kâfir bir babadan mü'min evlatlar yahut Müslüman bir babadan kâfir çocuklar dünyaya gelmektedir. Keza, Müslüman milletlerin *-kısmen de olsa-* küfre girdikleri ve nesillerinin kâfir olduğu görüldüğü gibi, kâfir milletlerden sudur eden yeni nesiller Müslüman olabilmektedirler.

Biz, numune olarak, bunlardan sadece ikisini nazara vermekle yetineceğiz. Malûmunuz olduğu üzere, ulûl azm peygamberlerden olan Hz. İbrahim'in babası putperestti ve bu sapık itikadın mensuplarına put yapmakla meşguldü. Yine ikinci Âdem namıyla şöretşiar olan Hz. Nuh'un oğlu, babasının bütün nasihatlarına rağmen küfürde ısrar etmiş ve kâfir olarak ölmüştür. Ayrıca, şu hikmeti de dikkate almak icap eder:

Üstadımızın da işaret buyurduğu gibi, Müslüman olmayan milletlerin, teknik ve medeniyet sahasındaki terakkide büyük payları vardır. Bir bakıma bunlar dünyanın imarı için yaratılmışlardır. Dünyevi hayatın müreffeh bir seviyeye gelebilmesi için büyük bir azm ve şevk ile çalışmışlar, nice keşifler yaparak büyük işler başarmışlardır. Onlar da kâfir oldukları için küçük yaşta öldürülselerdi, böyle bir terakkiden söz edilmeyecekti.

Meseleye bir de şu açıdan bakabiliriz:

Kâfirlerin küçük yaşta öldürülmeleri, yâni bir başka ifadeyle kâfir insanların ve milletlerin olmaması imtihan sırrına da muhaliftir. Dünyada zıtlar birbirine karışmıştır. Yukarıda da izah ettiğimiz gibi, âlemin nizamı bununla temin edilmektedir.

Dünyevî güzellikler ve kemâller nisbîdir, izafidir. Güzeli güzel yapan çirkinin çirkinliği olduğu gibi, nuru kıymetlendiren de zulmettir. Şeytanın yaratılması da bu sırra mebnidir. Bu menfi mahlûkun tahrikleri neticesinde nice kemâller, güzellikler zuhur etmektedir. Kâfirler de bir nevi şeytanlardır. Bunlara, insî şeytan denmesinin sebebi de bu olsa gerektir. Müslüman milletlerin tealisi için, kâfir milletlerin tahriki lâzımdır. Müsbet neticelerin husulü için mücahedeye, mücahede için de a'daya ihtiyaç vardır. Bu sebeplerdir ki, hemen her zaman, dünya yüzünde nü'minlerin yanısıra kâfirler de bulunmakta, iki zıt kutbun mücadelesi hengâmında imtihan tahakkuk etmektedir.

Ehl-i hidayet canibindeki tekâmül seyrine, ehl-i küfrün büyük çapta katkısı olmuştur. Nitekim Hz. İbrahim'in (AS), Hz. Musa'nın (AS), Hz. Ebubekir'in (RA) kadr-ü kıymetini yücelten Nemrut, Firavun ve Ebu Cehil gibi tağut misâl kâfirler olmuştur. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür.

Buraya kadar ki açıklamalarımız ve misallerimiz, kâfirlerin niçin küçük yaşta öldürülmedikleri meselesini vuzuha kavuşturmuştur sanırım. Binaenaleyh, daha fazla izahata lüzum görmüyorum. Açmaya çalıştığımız bu küçük pencereden bakarak, bu meselede Cenab-ı Hakk'ın ne gibi hikmetleri bulunduğunu, zahiren nâr görünen nice meselenin, nura inkılab ettiğini görüp anlayacağınızdan eminim.

Atâ, kaza ve kader ile ilgili sualinize gelince, Hz. Hızır (AS)'ın, malûm çocuğu öldürmesi hadisesi bu meseleye bir hüsn-ü misâldir. Bilindiği gibi, öldürülen çocuğun ebeveyni Hz. Musa ve Hızır Aleyhisselama ihsanda bulundu. Bu hal bir dua hükmüne geçmekle, Cenab-ı Hakk'ın ihsanına sebep oldu. Çocuğun öldürülmesiyle atâ-yı rahmani tahakkuk etti. Bu atâ, istikbalde, çocuğun kâfir, ebeveyninin âsi olması kazasını kaldırdı. Kazanın kalkmasıyla, kaderin de o hükmü neshedildi. Böylece, ata kazayı, kaza da kaderi bozdu.

Atâya mazhar olan herkes gibi, o çocuğun babası da: *"Ya İlahi! Hasenatım senin atandandır. Seyyatım da senin kazandandır. Eğer atân olmasa idi, helâk olurdu."* diyebilir, demelidir de... Bu meseleyle ilgili geniş bilgi için *"Kader Nedir?"* isimli esere bakabilirsiniz.

Aziz ve Sıddık Kardeşim,

Hâdisatı ders-i ibret ile mütalaâ eden, erbab-ı dikkate malumdur ki, bazen Kadir-i külli şey bir ordunun göremediği bir vazifeyi bir neferine gördürmesi misüllü, ecdâdımızın ila-yı kelimetullahı tamim ve tebliğ için müessir olmak niyetiyle gidip de, sa'y ve gayretlerine rağmen müteessir olarak dönmelerine mukabil, sizlerin bu kudsi vazifeyi *"Yeni Medreseniz"* ile yerine getirme teşebbüsünüz ve teşebbüslerinizde sizlerin muin ve müzahir olan ve Avrupa'ya açılan bu külli hizmette hazz-ı azimi bulunan **Fırıncı** ve **Ali Uçar** gibi kardeşlerin gayret ve şevkleriyle bu hizmeti muvaffakiyetle yürüteceğinize ve mazideki ecdâdımızın yüzlerini güldürüp, onları mesrur kılacağınız kanaatiyle ruhum tabiri nakabil bir telezzüz ile sanki evc-i âlâya uçtu... Kemâl-i mesudiyetle siz ve arkadaşlarınızı tebrik ettim. Gönlüm muhabbet ve sürurdan ihrak oldu... Zira, bu medresenizi asırlardan beri sabahı gelmeyen, gecesi bitmeyen bir ülkeye tulu' eden bir güneş telakki ettim. Evet... Ülke idi, fakat güneşsiz idi... Bulutlu idi... Bürudetli idi... Dest-i rüzgâr âlem-i hidayetden o malum ülkeye bir feyz saçarak, bu bürudetleri eritmekle bilütfih-i taala bütün cihânı müjde-i ikbâl ile ferahlandırarak, nurlandıracaktır, inşaallah...

Bahtiyar kardeşim, eğer tevfik refik olursa *"Âlemde her şey için münasib bir vakit mukadderdir."* kaidesinde, bu medrese-i nur'un vücudu, teselli arayan Avrupa'nın, inşirahına artık bir beraat-ul istihlaldir.

Avrupa'nın Endülüs devlet-i âliyesinden aldıkları intibah ile kilise taassubunu kırarak Rönesans ile ilim ve teknikte terakki ve teali ile en mühim keşfiyatlara uruc edip akılları hayrette bırakacak dereceye çıkmasına rağmen, artık kazandıkları bu fünün ve marifetlerinin kemal-i saâdeti temin edemeyeceği onlarca dahi tebeyyün

etmiştir. Nitekim taharri-i hakikatta bulunan Batının insaniyet-perver mülhem keşşafı da insan varlığının refah ve saâdetinin sadece maddi keşşafatlara münhasır olmadığını yakinen kabul etmişlerdir. Binaenaleyh, tek gözlü dehanın beşeri hangi girdaplara sürüklediği umumun malumu olduktan sonra, beşerin saâdeti için çift gözlü deha ile taharri edecekleri zaman gelmiştir artık... Demek ki, hayâlimizin bile tasvir edemeyeceği bir sefalet ve cehalet çukurundan Avrupa'nın Endülüs'ün hizmeti ile kilise taassubunu kırarak çıkması gösteriyor ki, Avrupa gittikçe gelişen bir intibah içindedir. Evet kardeşim, kim ne derse desin, Avrupa'nın istikbali mazisine rağmen parlak olacaktır. Biiznillah, yeni bir inkişaf ile fünün ve maarifin ruhu hükmünde olan Kur'an'ın izhar ettiği marifete masadak olacaktırlar.

Onları meş'um ve mağrur bir medeniyete götüren şansızlıkları nihayete ermek üzeredir. Nitekim hadisin ihbarı ile, ruhani ve hakşinas reislerin gayret ve taharrileri de kanaatimize kuvvet vermektedir ki, artık Avrupa'da bâb-ı saâdet açılmıştır. Kehkeşan misal bütün hakaik-i necmiyeyi ihtiva eden Kur'an-ı Kerim'in câzibe-i Nur'una takılmakla dünyevi ve uhrevi saâdetlerle ferahyâb olacaktırlar. İnşallah...

Bahtiyar kardeşim, cidden Avrupa şimdiye kadar hidayetaver ve serapa burhan ve hüccetlerle memlu bir manzume-i hakaik olan Risale-i Nur gibi müncezib bir kuvve-i muharrikeye rastgelmemiştir. Bu kuvve-i muhar-rikeye nokta-i mihrak olan medreseniz bir meşale-i irfan olarak o meş'um karanlık geceleri aydınlatacaktır. Sönmez bir meşale gibi her zaman şûle-i hakikati yandırarak Avrupa'nın hırs ve kinini yakacaktır. Nihayetinde pırlanta misal hakikatleri tebellür eden bahtiyar bir Avrupa doğacaktır. İşte, o zaman siz bahtiyar, biz bahtiyar, cihân bahtiyar olacaktır. İnşallah...

Şimdi Avrupa intibaha müstaid bir bahçe gibidir. O bahçeye uhdenizde bulunan Nur'un Hakikatleri'ni mahirâne, halisane serpiniz... Serpiniz... Ta ki, o bahçe andeliplerin meraklarını tahrik eden bir edâ içinde güllere, gülistanlara dönsün; bir bahçe-i irfan bir sohbet-i ihvan olsun... Gönülleri ihrak etsin, kalbleri mest etsin... Sizler, böyle bir hizmet-i azimeye mintarafillah mazhar olduğunuzdan dolayı Rabb-i azimin (c.c) nâm-ı celilini tazim ve tebcil ediniz, ettiriniz... Resul-i Kibriya'sının (ASM) âli şanını ve nam-ı şeriflerini teşmil ve tamim ediniz... Ve ettiriniz... Ve muazzez Üstadımızın da ruh-i pürnûrunu şâd ediniz ve ettiriniz...

Başta size, Adem Tatlı ve gıyaben müştak ve muhibbi bulunduğumuz ve Erzurum'a misâfîretine hahişgar olduğumuz Melih Hasırcı kardeşimize ben ve bura Nur Talebeleri hususan Alaaddin, Vahdet ve Şener Beyler selam eder, hizmet-i Kur'aniye'nizde başarılar dileriz.

10 Eylül 1978
Mehmed KIRKINCI